

Praten met iemand die ik niet ken? Waarom zou ik?

© Johan Dockx

Een babbel met iemand die je niet kent? Het maakt een mens minder eenzaam en haalt je uit de filterbubbel, blijkt uit onderzoek. Maar of het daarom makkelijk is, en leuk?

Donderdag 23 maart 2023 om 16:55

Lieve Van de velde

Praat u weleens met iemand die u niet kent? In de rij voor de kassa, op de trein, aan de bushalte, op café of in de lift? Als ik de vraag aan mezelf stel, is het eerlijke antwoord: zelden. Wanneer ik op reis ben, ja, dan vind ik het altijd iets boeiender. En thuis in de lift soms. Ik woon in een appartementsgebouw van ruim twintig verdiepingen, dus de kans is groot dat ik de lift deel met iemand. En het vreemde is: het zijn bijna altijd onbekenden. Ook al woon ik er intussen ruim tien jaar. Statistisch niet te vatten, en toch.

Waarover we het dan hebben in die lift? Zelden over het weer, gelukkig. Dan zou ik meteen denken: ‘Hoor jezelf hier nu eens lekker cliché over het weer babbelen.’ Wel over de hond of de baby die misschien mee in de lift zit, de coole sneakers aan onze voeten, de bloedvlek op de grond (als die er is), sporten (als iemand loopkleren draagt), de beste frituur van Brussel (als één van ons een pak friet bij heeft) of de onbetrouwbaarheid van de lift zelf. *Bref*, over alles wat zich spontaan aandient. Waar het precies over ging, is sneller vergeten dan het feit dat we gebabbeld hebben.

Daar gaat het om, lees ik de laatste tijd vaker. Misschien is het een uitloper van onze corona-isolaties, maar babbelen met onbekenden zit in de – spreekwoordelijke – lift. Of beter: de aandacht ervoor zit in de lift. *The New York Times* noemde het een van de lifestyletrends voor 2023. Al stond praten met onbekenden daar wat raar naast dingen als ‘schoenen zonder

veters' of 'geen cafeïne meer'. BBC had er een groot stuk over, net als *The Guardian*. Volgens hen blijkt uit een hoop onderzoeken dat die babbels ons slimmer maken en minder eenzaam. Door spontane contacten voelen we ons als mens verbonden met een geheel van mensen, en minder een rondzwevend atoompje in een gevaarlijke oceaan.

De kans is ook groot dat je door te babbelen met onbekenden uit je filterbubbel komt en een andere blik op de wereld krijgt. 'De enige remedie tegen angst voor wat buiten je comfortzone ligt, is te weten wat zich daar afspeelt', stelt Harvard-professor Danielle Allen tegenover BBC. 'Die kennis vergaar je alleen door met onbekenden te praten.' Het is ook een kwestie van serendipiteit. Als het adagio van Forrest Gump – *life is a box of chocolates, you never know what you're gonna get* – ergens voor geldt, is het voor babbels met onbekenden.

Allemaal goed en wel, maar laten we de dingen ook weer niet al te zwaar idealiseren. Het loopt ook wel eens anders, met pedicures, kappers en liftgenoten die na amper drie woorden de complotdenker, racist of negativist in zichzelf loslaten. Of zoals toen ik onlangs op reis mijn gebruikelijke waakzaamheid even liet varen, me enthousiast liet meeslepen in een babbel met een onbekende en nog net op tijd doorhad dat de charmante vreemdeling een ingenieus oplichtingsplan in zijn hoofd had. Onbekenden moet je dus ook wel 'met voorzichtigheid en bescheidenheid' benaderen, zoals Malcolm Gladwell schreef in zijn boek *Talking to strangers*.

Tussen de ajuinen en de patatten

Ik wil er niet cynisch over doen, maar in een wereld waarin iedereen zo ongeveer met de neus op de smartphone zit, wordt een babbel met onbekenden stilaan een hele klus. De Franse krant *Le Monde* verwijst in dat verband naar de verbouwingen van de Monoprix-supermarkten in Frankrijk. Sociaalvoelende architecten hadden bij de uitgang een ontmoetingshoek voorzien, met het idee dat mensen er na het shoppen even konden blijven hangen. Een koffie uit de automaat en een koffiekoek uit de winkel, ik zie het zo al voor me. Samen babbelen over de staat van de mango's en kersen.

Dream on. Wat was het enige waarin de met aardappelen en uien beladen mens geïnteresseerd was? De stopcontacten! Want de smartphone was leeg en er moest dringend online worden gegaan. Oh ironie! Wat bedoeld was als een plek voor de herwaardering van de babbel, onttaardde in een plek waar een handvol mensen deprimerend over hun scherpje gebogen zat, opgesloten in hun eigen wereld.

De trein dan maar? Als ik de nostalgische verhalen mag geloven, was dat ooit de plek waar mensen een praatje maakten met iemand die lukraak naast hen neerplofte. Maar kijk hoe blij we zijn met de stiltecoupés bij de NMBS. Niet omdat we in de andere wagons de babbelkonten niet van ons af konden slaan, wel omdat we daar compleet gaga worden van de luid spelende Youtube- en Tiktok-filmpjes en schaamteloze bellers.

Andere typische babbeldecors zijn de kassa's, cafés en restaurants. Maar als we zo doorgaan met zelfscankassa's en QR-codes om te bestellen, wordt ook het gesprekje met de kassier of ober stilaan erfgoed.

Gelukkig zijn er nog de andere gasten in cafés en restaurants. Maar ook daar is de smartphone bliksemafleider. Misschien is het dat, zijn we wat er achter dat scherpje gebeurt gewoon interessanter gaan vinden dan wat die onbekende te vertellen heeft. Dat we in een aanschuijfrij

nog amper iemand aanspreken, heeft in die zin misschien meer te maken met de aantrekkingskracht van ons scherpje en minder met de afstotingskracht van de mens van vlees en bloed voor of achter ons. In *Le Monde* zien ze het eerder somber in, en hebben ze het over ‘de sacralisering van de privé’. En daar gaan ze dan wat overdreven op door: ‘*Bonjour* zeggen was ooit een teken van beleefdheid, vandaag lijkt het bijna een schending van de privacy.’

Het doet me wat denken aan een scène uit de heerlijke film *Retour à Séoul*. De Frans-Koreaanse Freddy begint in een eettent stoelen en tafels te verschuiven en dwingt de klanten met harde hand om samen aan een grote tafel te gaan zitten. En dus ook – *kajiet!* – met elkaar te babbelen. Iedereen is te verbouwereerd om nee te zeggen. Maar het werkt. Toch in de film. Nu nog in het echte leven. Ik hoor dat een hond of baby kan helpen.

Bron artikel: De Standaard, 23 maart 2023, https://www.standaard.be/cnt/dmf20230323_95400767.

Dit artikel werd gereproduceerd met toestemming van de uitgever, alle rechten voorbehouden. Elk hergebruik dient het voorwerp uit te maken van een specifieke toestemming van de beheersvennootschap License2Publish: info@license2publish.be.